

● toponymische wandeling sint-antelinks
herzele

erfgoed●spokkels

● toponymische wandeling sint-antelinks

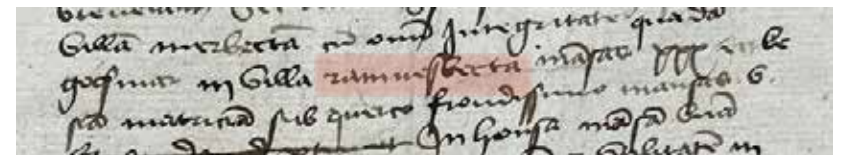

Tijdens deze wandeling door Sint-Antelinks, de kleinste deelgemeente van Herzele, maken we kennis met het cultuurhistorisch landschap van het dorp. Aan de hand van de plaatsnamen of toponiemen kunnen we ons een beeld vormen van hoe het landschap eruitzag tijdens de middeleeuwen en de eeuwen daarna. We maken hierbij dankbaar gebruik van de figuratieve kaart van De Dijn, maar soms is dat stukje onroerend erfgoed ook vandaag nog zichtbaar. Voor de volledigheid wordt bij elk besproken toponiem ook steeds de oudste schriftelijke vermelding genoteerd.

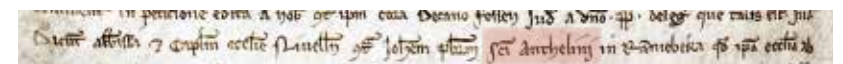
Ransbeke-Sint-Antelinks 1

De naam Sint-Antelinks is niet de oorspronkelijke naam van het dorp. Vroeger heette het dorp **Ransbeke** (966: *in villa ramnesbecca*), genoemd naar de Ransbeek die de grens vormt tussen Sint-Antelinks en Sint-Lievens-Esse. De vroegste schriftelijke geschiedenis van het dorp start met de bevestiging door keizer Otto I van de schenking van de *villa ramnesbecca* aan het kapittel van Nijvel, op 24 januari 966. Er worden 30 mansi, een moederkerk en de tienden geschonken. Die 30 mansi is gelijk aan 440 hectare, dus het dorp was toen groter dan de 360 hectare vandaag.

De oudste vermelding van **Sint-Antelinks** stamt uit een oorkonde van 1257: *johannem presbyterum sancti anthelini in rammebeka* 'Johannes, priester van Sint-Antelinks in Ransbeke'. Vanaf 1295 duikt de naam voor het eerst op als dorpsnaam: *sente antelins*. Vandaag heeft de kerk Sint-Gertrudis als patroonheilige, de eerste abdis van de abdij van Nijvel, maar oorspronkelijk moet dat dus de heilige Antelinus geweest zijn.

De oudste vermelding van Ransbeke

De oudste vermelding van Sint-Antelinks

De oorspronkelijke oriëntatie van de kerk bij De Dijn (1638)

Het Hof te Ransbeke vandaag en op de kaart van De Dijn (1638)

● toponymische wandeling sint-antelinks

De huidige westgevel van de kerk

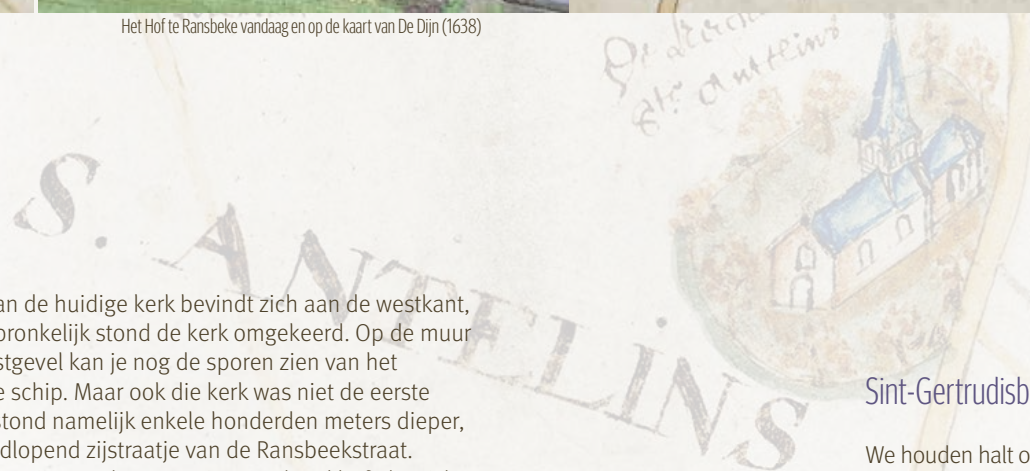
Het koor van de huidige kerk bevindt zich aan de westkant, maar oorspronkelijk stond de kerk omgekeerd. Op de muur van de westgevel kan je nog de sporen zien van het toenmalige schip. Maar ook die kerk was niet de eerste kerk. Die stond namelijk enkele honderden meters dieper, in een doodlopend zijstraatje van de Ransbeekstraat. Daarnaast verwijst o.a. het toponiem Oud Kerkhof, dat zich daar bevond. Op een bepaald moment moeten de twee kerken zelfs gelijktijdig bestaan hebben, want de eerste kerk wordt nog vermeld in het begin van de 15e eeuw, terwijl de huidige kerk al voor 1300 gebouwd moet zijn.

Hof te Ransbeke 2

Wie geïnteresseerd is, kan de Ransbeekstraat nog een stukje naar beneden wandelen. Op de linkerkant komen we dan eerst het **Hof te Ransbeke** (1492: *thof te ransbeke*) tegen. Dat is het voormalige cijnhof van het kapittel van Nijvel en werd ook het **Vroonhof** (1255: *fronhoues*) genoemd, omdat hier de meier van de heerlijkheid woonde. Deze was verantwoordelijk voor het innen van de inkomsten die Nijvel in Sint-Antelinks had.

Een rekening uit de jaren 1540 vermeldt een aantal reparaties aan de daken, die ons een beter beeld geven over hoe het hof er op dat moment uitzag. Er wordt melding gemaakt van *tweenhuys; vpden perstal coestal ende scapstal daer neuen aende neerste poorte; vpde groote schuere neuen vpperste poorte; vpde groote schuere ende scaepstal daer neuen.*

Nog wat verder naar beneden vinden we links een doodlopend straatje. Op het einde van dat straatje bevond zich de eerste kerk van het dorp, met het **Oud Kerkhof** (1647: *het aude kerckhoff*).

Sint-Gertrudisbron 3

We houden halt op de wijk **Guchte** (1e helft 15e eeuw: *te ghuchte*), genoemd naar een verzameling van bij elkaar horende gebouwen. Hier bevond zich onder meer de **Priesterage** (1518: *de priesterraige*), de middeleeuwse pastorie van het dorp. Dit zijstraatje van de **Guchterstraat** (1532: *de guchterstrate*) heette het **Borrekensstraatje** (1675: *borrekens straetken*), omdat zich hier de **Guchterborre** (1607: *ghuchterborre*) of Sint-Gertrudisbron bevond. Deze bron werd genoemd naar de patroonheilige van het dorp en over het ontstaan ervan bestaat een sage die ons terugvoert naar het jaar 650.

De Guchterborre of Sint-Gertrudisbron in het Borrekensstraatje

Het was hooitijd op de uitgestrekte weiden rondom het hof te Ransbeke en einde juni. Het was een paar uur na de noon, de zon stond hoog in de blauwe lucht en talrijk waren de laten en pachters die, na het middagmaal te hebben genoten op het hof, nog vlug het hoo eens moesten keren. De zon brandde op hun schouders en menigeen kreeg dorst, mede door het gezouten geregeld dat men te eten had gekregen. Niemand had te drinken bij en de knecht van het hof zou nog een paar uur op zich laten wachten. Een jonge dame kwam langs de veldweg gegaan en de werkers vroegen haar of ze geen drinken bij had. Ze moest ontkennen, doch zei: "Ik zal u water geven, alle dagen die er nog komen." Daarop stak ze haar staf in de grond en zie, er vloeide water. De mensen uit de omgeving maakten een put op die plaats en dankten de dame die zich kenbaar maakte als de Heilige Gertrudis. Tot op heden vloeit het water zonder onderbreking verder.

Mussenbroek 4

Op de splitsing van de Guchterstraat en de **Beverstraat** (1e helft 15e eeuw: *an de beuer strate*) bevond zich langs beide zijden het **Mussenbroek** (1295: *musenbroc*). Deze naam heeft niets te maken met de vogelsoort, maar is een oud Germaans woord *mus* dat 'moerassige bodem' betekent. Dit is inderdaad een waterziek gebied, waar de Ransbeek uitmondt in de **Beverbeek** (1155: *beuerna*), wat letterlijk 'de bruinkleurige beek' betekent. Deze laatste werd later de Mussenbroekbeek genoemd en het Mussenbroek zelf werd ook de **Watergraaf** (1638: *waeteregreve*) en de **Watergravemeers** (1e helft 15e eeuw: *tsgrauen mersch*) genoemd, omdat ze eigendom waren van de Vlaamse watergraaf, een ambtenaar die in opdracht van de graaf van Vlaanderen instond voor het toezicht op o.a. watermolens. Net over de grens met Sint-Lievens-Esse bevond zich trouwens zo'n watermolen, de **Nieuwe Molen** (15e eeuw: *ter nieuwer molen*). Ten noorden van de Watergraaf lag de **Schoofmeers** (1427: *den scoofmersch*), een hooiweide waarop het kapittel van Nijvel schoofrechten had, d.w.z. dat een deel van het hooi aan hen moest afgestaan worden.

Burg van Bevere 5

In het zuiden bemerken we hier een kleine heuvel. Dit is een restant van de **Burg van Bevere** (1299: *ter borgh van der beuermen*), een middeleeuwse motteburcht die samen met de walgracht errond een diameter van 100 meter had. Een deel van die walgracht is nog goed zichtbaar in het landschap. Deze burcht had vermoedelijk een militaire functie, want ze lag pal op de grens van drie grote domeinen: Nijvel (Sint-Antelinks), Boelare (Aspelare) en Silly (Voorde en Steenhuize). Ze werd bewoond door een riddersgeslacht (*miles de Beverna* of ridder van Bevere). De grens tussen Sint-Antelinks en Aspelare loopt dwars door de motteheuvel, wat doet vermoeden dat de grens pas ontstond, nadat de burcht zijn functie verloor. Nadat de motte verdween, werd de heuvel nog steeds de **Kasteelberg** (1714: *den Casteelbergh*) genoemd. Bij deze motteburcht hoorde ook een neerhof, het **Hof van Bevere** (1299: *thof van der beuerne*), dat eveneens verdwenen is.

De Schoofmeers en het Mussenbroek, hier aangeduid als Waeteregreve (perceel I en H), op de kaart van De Dijn (1638)

Een kleine heuvel als restant van de middeleeuwse motteburcht (links) en de restanten van de walgracht (rechts)

De Eusel, Kloot en Driebek bij De Dijn (1638)

Eusel · Kloot · Driebek 6

Deze voetweg heet de Herzelebaan, maar die naam is ontstaan door een foutieve interpretatie. Deze weg liep langs de **Eusel** (1429: *vp deusele*), de naam voor een vaste voederweide die niet geschikt was om te hooien, omdat de bodem te droog was. Een ander woord voor zo'n *eusel* is *eeuwsel* of *eerzel*. Maar de bevolking herkende in dat laatste woord de dorpsnaam Herzele en paste de oorspronkelijke naam aan. In het zuiden zien we een bolvormige verhevenheid. In de toponymie werd zo'n perceel de **Kloot** (1429: *ten cloete*) genoemd, vergelijkbaar met *aardkloot* voor de aardbol. In het oosten lag de **Driebek** (1638: *den drijbeck*), een groot perceel van de abdij van Ninove dat net zoals een vogelbek een driehoekige vorm had.

Wielandvijvers 7

Links en rechts van dit kouterbaantje bevindt zich de **Hesselberg** (1429: *vp hesselen berch*), genoemd naar iemand met de voornaam *Hessel*. Later herkende men deze naam niet meer en associeerde men deze plaats met distels, vandaar de huidige naam **Destelberg** (1624: *op den destelberch*). Een beetje zuidelijker bevond zich het **Nokerken** (1448: *ten nokerkine*), een voormalig bos met nokerbomen of notelaars. Het vandaag nog bestaande bos heette de **Slaakt** (1429: *de sclact*), letterlijk 'een plaats waar veel water staat', dus een drassig terrein. Op latere kaarten staat deze buurt aangeduid als *Slot*. Dit leidde er in de volksetymologie toe dat men dacht dat hier ooit een slot had gestaan. In werkelijkheid gaat het echter om de volgende taalevolutie: *Slaakt* > *Slokt* > *Slocht(en)* > *Slot*.

De Grote Wielandvijver (boven) en de contouren van de Kleine Wielandvijver (onder)

● toponymische wandeling sint-antelinks

Het Schavant op de kaart uit 1638 (links) en de galg op de kaart van het Land van Aalst uit 1626 (rechts). Beide kaarten zijn toegeschreven aan De Dijn.

Een onderdeel van de Hesselberg was het perceel met de naam **Wieland** (1375: *anden wielandt*), een voornaam die in de Germaanse mythologie gebruikt werd als naam van de smid in de onderwereld. Dit kouterbaantje werd overigens het **Wielandstraatje** (1644: *het wielant straatken*) genoemd. Hier bevond zich ook de **Wielandvijver** (1439: *den wilant viuere*). Die vijver is nu verdwenen, maar in natte periodes verzamelt het water zich nog steeds in de hoek van dit perceel. Zowel het reusachtige **Vijverveld** (1429: *vpt viuervelt*) als de **Vijvermeers** (1638: *vijvermeersch*) werden genoemd naar hun ligging nabij deze vijver. Iets noordelijker lagen nog twee andere vijvers, die eveneens naar de Wieland werden genoemd: de **Grote** en de **Kleine Wielandvijver** (1429: *den groeten wielant viuere ... den cleynen wielant viuere*). De Grote Wielandvijver bestaat vandaag nog, van de Kleine Wielandvijver zijn de contouren nog zichtbaar. Vanaf die vijvers start ook de **Steenbeek** (1147: *stenbecca*) die door de Slaakt loopt en genoemd werd naar de stenige bedding. Dat is ook vandaag nog goed te zien en komt onder meer door de zeer diepe insnijding van de beek, waardoor de kleilagen bloot zijn komen te liggen aan de oevers.

Rijst 8

Links en rechts van deze veldweg zien we het **Rijstveld** (1481: *trijsvelt*). Dit was oorspronkelijk een bos van rijshout of wilgentwijgen, namelijk de **Rijst** (1177: *silvam ryst dictum*). Onder het bewind van de Ninoofse abdij zal het bos vanuit haar pachthoeve, het Hof te Roeselare, nadien ontgonnen worden en omgezet worden in vruchtbaar akkerland, zodat onder meer het Rijstveld ontstond. In het uiterste oosten, aan de grens met Heldergerm, Nederhasselt en Aspelare bevond zich het **Schavant** (1427: *tusschen der scauaute*). Dat is een Middelnederlandse variant van ons moderne woord *schavot*, zodat dit perceel dus genoemd werd naar het feit dat de middeleeuwse galg daar stond. Zulke galgen bevonden zich meestal in een uithoek van een dorp, waar weinig bewoning was. Echter nooit op de grens zelf, want naar oud gebruik mocht het schaduwbeeld van een dorpsgalg niet tot op het territorium van een ander dorp reiken. Op een kaart van het Land van Aalst uit 1626, toegeschreven aan De Dijn, wordt alvast een galg afgebeeld, op dat moment niet meer op het Schavant, maar net ten noorden van de Molen te Roeselare.

Behalve met de galg werden er in de middeleeuwen ook op andere manier straffen uitgevoerd. In een rekening van ridder Olivier van Haelwijne, baljuw van Dendermonde, staat iemand uit Sint-Antelinks vermeld die in het repressiejaar 1382 in Dendermonde geradbraakt en gehalsrecht of onthoofd wordt wegens opstand tegen de graaf: *Hannekin de Porre, van S. Tentelijns, ende Hannekin van der Biest, boschwachters, ghejusticijert met den zweerde ende op raderen gheleit.*

Molen te Roeselare 9

Nadat het bos van Rijst ontgonnen werd, richtte de abdij van Ninove een korenwindmolen op, de **Molen te Roeselare** (1394: *bij der muelen te roesselare*) of **Molen ter Rijst** (1429: *muelen ter rijst*), vandaag gekend als de Buysemolen. Rechtover de molen bevindt zich het **Molenhuis** (1530: *tmolenhuus*), oorspronkelijk de woning van de molenaar. Blijkens een bron uit 1646 liep de straat toen niet enkel voor, maar ook achter het Molenhuis: *het hofken oft meulenhuis aenden Rystemulen gelegen in alle zyden de straeten*. Op de kaart van De Dijn is dit nog goed zichtbaar.

De Molen ter Rijst en het Molenhuis bij De Dijn (1638) en de huidige molen

Hemdsdal 10

Dit bosje was vroeger een hooiweide van de abdij van Ninove met de naam **Hemdsdal** (1228: *emsdal*). De naam verwijst naar een perceel dat in een dal lag en begroeid was met *heemse*, de Middelnederlandse naam voor de wilde maluwe of kaasjeskruid. Nadat de plaatselijke bevolking het woord *heemse* niet meer herkende in de plaatsnaam, vervormden ze dit toponiem tot **Hemelsdal** (1447: *themelsdal*). Dit is eigenlijk een soort tegenstelling, want hoewel de dalvorm nog zeer goed zichtbaar is, bevinden we ons hier op een van de geografisch hoogste punten van Sint-Antelinks, dus "dicht bij de hemel". In dit Hemdsdal bevindt zich ook de bron die de Kleine en Grote Wielandvijver voedt.

Plaats 11

Bij onze volgende halte bevinden we ons op de **Plaats** (1569: *ande plaetse*) of **Dries** (1475: *den driesch*) van de wijk Roeselare. Oorspronkelijk was een *dries* een uitgestrekt gebied buiten het vaste akkerland, waarop de dorpsbewoners gemeenschappelijk aan akkerbouw deden, maar omdat deze gronden een minder gunstige bodemgesteldheid hadden, liet men die grond tijdens bepaalde jaren tijdelijk rusten. Het gras en het struikgewas dat in die rustperiode opschoot, maakte dat men de *dries* tijdens die rustperiode gebruikte als gemeenschappelijke weide. Omdat veel gehuchtpleintjes dezelfde functie hadden, namelijk dat iedereen er zijn ganzen, schapen, ... mocht laten grazen en er hout mocht sprokkelen, werd de term *dries* later ook gebruikt voor zulke gehuchtpleintjes. Hier bevond zich ook de **Put** (1465: *den putte*), ook wel de **Plaatsput** (1608: *plaetsputte*) genoemd, een vijver die o.a. dienst deed als blusput. Rechtover de Put, ten oosten van de Bosstraat, bevond zich het **Pannenhuis** (1714: *t'pannehuys*), een gebouw "waarin de brouwpan zich bevindt", dus een brouwerij. Men pompte het water van de Put op met een zogenaamde *putgalg* en liet het via goten in de straat naar de brouwerij lopen. Daarnaast was er op de Plaats ook een *kijkuit* aanwezig, een toren die dienst deed als uitkijkpost tijdens oorlogsjaren.

De Put op de kadasterkaart van Matton uit 1812 en een voorbeeld van een putgalg © Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed.

● toponymische wandeling sint-antelinks

Kloosterbossen 12

We wandelden zonet de **Bosstraat** (1608: *de boschstrate*) in en bevinden ons nu in het voormalige kloosterbos van de abdij van Ninove. Dat bestond uit verschillende bossen:

- **Zwijnschoofbos** (1166: *silua que Porci Caput nominatur*), genoemd naar de vorm van het bos
 - **Doorentbos** (1528: *den doorent*), een plaats waar veel doornstruiken groeiden
 - **Tichelrijbos** (1447: *de tieghelrye*), genoemd naar een tichelrie of steenbakkerij in de buurt
 - **Hilderschen Bos** (1638: *hilderschen bosch*), vermoedelijk een verbastering van Hillins Bos
 - **Eekhoutbos** (1528: *deechout*), een eikenbos
- Tussen de bossen lag ook het **Vijverken** (1571: *jnt viverken*), de middeleeuwse vijver van het Hof te Roeselare, en de **Godskouter** (1166: *godezonis culturam*), een van de oudste ontgonnen gronden en genoemd naar iemand met de voornaam *Godezonis*, de zoon van *Godo*.

De kloosterbossen op de kaart van De Dijn (1638)

Hof te Roeselare 13

Op de hoek van de Mutsaardstraat en de Roeselarestraat zien we in het noorden het **Hof te Roeselare** (1140: *curtis de roslar*), het voormalige pachthof van de abdij van Ninove. Vermoedelijk bezat de Sint-Pietersabdij reeds een hoeve op die plaats op het moment dat zij in 1002 in het allodium **Roeselare** (1002: *in pago bracbantensi in roslerre*) een mansus of landgoed geschonken krijgen van een zekere *Fastradus*. De abdij van Ninove verwierf het bij haar oprichting in 1137.

Het Hof te Roeselare op de kaart van De Dijn (1638)

In de middeleeuwen werd hier om de twee jaar de Soevereine Waarheid gehouden door de baljuw van Aalst in naam van de graaf, een soort rechtbank voor de inwoners van Sint-Antelinks, Woubrechtgem, Aspelare, Nederhasselt en Sint-Lievens-Esse. Op de kaart van De Dijn vinden we het Hof te Roeselare afgebeeld met een duiventoren op de binnenplaats en hun 17de-eeuwse vijver. Naast de vijver bevond zich de **Ast** (1527: *den hast*), een droogoven.

Dankzij de pachtcontracten van het Hof te Roeselare krijgen we een goed beeld over het middeleeuwse landschap: de akkers en meersen waren omheind (*beheymt, beloken of bevreet*) met *tunen, geerden* en *canthout*. Dit zijn hakhouthagen of andere (al dan niet gevlochten) hagen, bedoeld als veekering, dus om graasdieren van het akker- en hooiland af te houden. Op bepaalde plaatsen in de omheining bevonden zich (kouter)gaten die toegang gaven tot het perceel. Die koutergaten waren afgesloten met een hekken, bijvoorbeeld het **Rijsthekken** (1523: *aent rysthecken*) of het **Roeselarehekken** (15e: *den roesel heckenne*).

Heideken 14

Deze bewoningskern was het gehucht **Heideken** (1429: *theykin*), vandaag gekend als 't *Eiken*. De naam heeft niets te maken met een eikenboom, maar bevat het woord *heide*, waarmee vanouds de woeste, onontgonnen vlakte aangeduid werd die begroeid was met heidegewas en kreupelhout. Hier bevond zich ook de **Lazarij** (1647: *de laserije*), een leprozenhuis waar de melaatsen uit het dorp afgezonderd en verzorgd werden.

Duivenbos en Ransbeek 15

We bevinden ons in het **Duivenbos** (1413: *ten duuenbossche*). De naam verwijst naar de vogel, maar niet naar het feit dat hier veel duiven huisden. In de middeleeuwen bezaten alleen vronhoven het recht om duiven te houden en deze werden in duifhuizen of duiventorens opgesloten, zodat ze tijdens de zaaitijd het graan niet van de akkers konden wegpikken. Het Hof te Ransbeke zal zo'n duiventoren gehad hebben en werd daarom ook het **Duivenhof** (1317: *duuvenhoef*) genoemd. Het Duivenbos was in die tijd grotendeels eigendom van het Hof te Ransbeke of Duivenhof en werd dus genoemd naar de eigenaar.

Het huidige Hof te Roeselare met hun vijver die in 1980 werd aangelegd

● toponymische wandeling sint-antelinks

Hier bevindt zich ook de bron van de Ransbeek. Er werd altijd gedacht dat deze beek genoemd werd naar het Germaanse **hrabna*, dus 'beek van de raaf', maar dat klopt niet. In de voorbepaling zit het Germaanse **hramusan* 'wilde daslook'. Op deze plaats, waar de Ransbeek ontspringt, kan men in het voorjaar elk jaar een waar bloementapijt van wilde daslook waarnemen en ruiken, op beide oevers van de beek. Of hoe de toponymie een weerspiegeling is van een cultuurhistorisch landschap van meer dan 1000 jaar oud!

Kouter 16

Onze laatste halte op deze toponymische wandeling. In het westen zien we de **Kouter** (1661: *den cauter*), het reusachtige akkerlandcomplex dat eigendom was van het kapittel van Nijvel en daarom ook de **Kapittelkouter** (1532: *aent capittel couter*) werd genoemd. Oorspronkelijk duidde het woord *kouter* op de heerlijke akkerreserve van het tweeledig domein, dus het akkerland waarvan de volledige opbrengst voor de plaatselijke heer was en dat niet in cijns werd gegeven. Vanaf de 10e–11e eeuw zag men zich door de bevolkingsaan groei genoodzaakt om nieuw akkerland te ontginnen en het woord *kouter* werd de benaming voor die nieuwe structuur: homogene blokken van aanzienlijke grootte waarop het drieslagstelsel werd toegepast en het werk gemeenschappelijk geregeld.

Archeologen vonden hier bewerkte silexvoorwerpen die wijzen op een prehistorische landbouwnederzetting uit 4300 tot 3500 voor Christus. Ook vandaag dagzoomt er nog steeds silexmateriaal.

Het gehucht Heideken bij De Dijn (1638)

Colofon

Uitgegeven door de deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen

Beleidsverantwoordelijke: An Vervliet, gedeputeerde
Directie Erfgoed & Erfgoedsites · dienst Erfgoed
Anneke Lippens, directeur
Jo Rombouts, diensthoofd
Nele De Cocker, coördinatie

Auteur: Brecht Persoons
Illustraties: Brecht Persoons, tenzij anders aangegeven
Dronebeelden: Filip Kint · Monumentenwacht
Figuratieve kaart Philips De Dijn (1638): Rijksarchief Gent (K174-481)
Grafische vormgeving: Ann Huyghe · directie Erfgoed & Erfgoedsites
Druk: De Riemaecker Printing, Nukerke

De inhoud van deze uitgave komt uit het boek *Toponymie van Sint-Antelinks. Het cultuurhistorisch landschap via de plaatsnamen in kaart gebracht*, gepubliceerd met steun van de Provincie Oost-Vlaanderen.

Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van de gemeente Herzele en de dorpsraad van Sint-Antelinks.

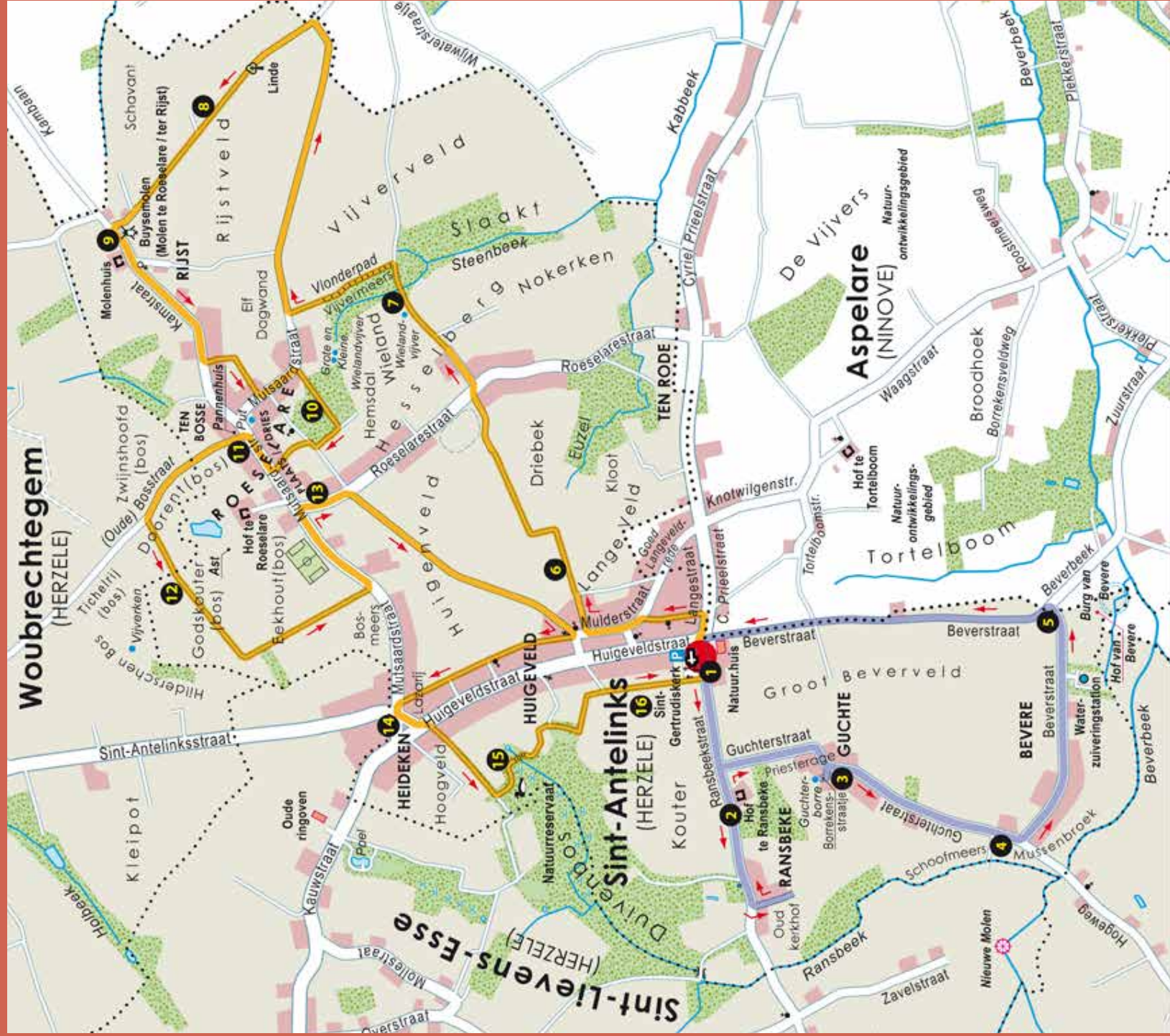
D/2024/1933/3

Praktisch

De startplaats voor beide wandelingen bevindt zich ter hoogte van de kerk van Sint-Antelinks.
Wandeling A is rolstoel- en kinderwagenvriendelijk.
Wandeling B is deels onverhard; aangepast schoeisel is vereist naargelang de weersomstandigheden.

Er is parkeergelegenheid aan de kerk.

Startplaats wandelingen: kerk Sint-Antelinks

Wandeling A (3,8 km), parcours volledig verhard, rolstoel- en kinderwagenvriendelijk

Wandeling B (8,7 km), parcours deels onverhard, aangepast schoeisel naargelang weersomstandigheden

Wandelrichting

1 ... 16 Aandachtspunten langs het parcours waar toponiemen in de tekst worden beschreven

Bewoond gebied **Bos**

0 500 1000 m

Cartografie: Gabriël Redant, Borsbeke

Erfgoedspokkels: Oost-Vlaams erfgoed in de kijker
www.oost-vlaanderen.be/erfgoedspokkels